

[Hans Kjær.]

fremmøde i udvalget. Jeg skal dog end ikke antyde, at det er nævnte skrivelse, der har formået finansministeren til ved ændringsforslag også at få løst Staalvalseværkets problemer. Sandheden er jo, at denne dybt alvorlige henstilling om i vidt omfang at imødekomme de mange ønsker om fritagelser var af endog meget bred karakter motiveret i en alvorlig frygt for lovens beskæftigelsesmæssige konsekvenser, en henvendelse, der således burde kunne påregne en betydelig større bevægelighed hos ministeren end den, vi har set ved disse ændringsforslag. Der hviler et tungt ansvar på ministeren på regeringens vegne.

Vurderingen af, at det er henvendelserne fra de større virksomheder, der er imødekommet i et vist omfang, skal ikke opfattes derhen, at jeg ikke støtter disse fritagelser, hvilket vel fremgår af, at vi som sagt har tiltrådt ændringsforslagene. Men tilbage bliver følelsen af, at man med koldt blod fælder den ungskov i dansk industri, som har mindst modstandskraft, men som i vidt omfang repræsenterer den fornyelse, der skal sikre den bestandige vækst. Risikoen ved denne adfærd kom stærkt frem, da en fabrikant efter at have redegjort for den efter virksomhedens forhold kraftindsats såvel økonomisk som arbejdsmæssigt, der var gjort for en produktfornyelse, hvor indsatsen nu kunne betragtes som spildt, sluttede med at sige: „Når jeg i denne tid lægger hovedet på puden om aftenen, så spørger jeg mig selv, hvorfor gør jeg det? For indsatsen havde jeg kunnet leve trygt om end beskedent.“ Det er denne forståelige reaktion, der er ved at give erhvervslivet depression, og så er det for sent at rette på skaden.

Fristen er kort til at ændre på den lov, som vist for mange synes at virke mere som en eksportafgiftslov, men der er endnu et par dage til tredje behandling. Vi begærer ny udvalgsbehandling for endnu en overvejelse, inden det er for sent.

Jens Peter Jensen: På venstres vegne kan jeg meddele tilslutning til såvel ministerens lovforslag som de senere tilkomne ændringsforslag: til dette. Venstre kan således stemme for lovforslaget, som det foreligger her ved anden behandling.

Når venstre indtager dette standpunkt,

skyldes det, at efter vor opfattelse er enhver undtagelse fra hovedloven om midlertidig importafgift et fremskridt. Mit parti kan dog først erklære sig helt tilfreds, når samtlige afgiftsbelagte varer fritages, altså i realiteten en ophævelse af loven om midlertidig importafgift.

Dette principielle standpunkt har ikke afholdt mit parti fra at komme med ideer til forbedringer af lovgivningen ud over de resultater, som foreligger her ved anden behandling. Vi har således peget på, at der burde indsættes en dispensationsbestemmelse, således at der kunne bødes på de mest oplagte urimeligheder. Vi har tilbudt en generel dispensationsregel. Vi har tilbudt, at finansministeren kunne dispensere efter forhandling med folketingsudvalget eller med det faste toldudvalg. Vi har også peget på, at der kunne indsættes en revisionsbestemmelse, så loven revideres senest ultimo maj næste år, idet man til den tid vil have mere overblik over lovgivningens virkninger i praksis. Finansministeren har afvist alle disse tanker. Den dårlige samvittighed lyser ud af ministerens øjne. Han ønsker ikke nye strømme af henvendelser og besøg. Bekvemmelighedshensynet har tilsidesat saglig hensyntagen.

Vi har peget på det urimelige i, at produktionsmaskiner pålægges afgift, og har foreslået en generel undtagelse for dette område. Det er der da en erhvervspolitisk linje i. Men også det har finansministeren afvist.

Jeg bemærkede, at den socialdemokratiske ordfører pegede på, at der nok ikke var mange penge i dette område. Ja men så meget lettere skulle det have været at imødekomme det. Men det kan måske overvejes endnu?

Når man henholder sig til de talrige henvendelser til udvalget og ministeriet, vil man se, at ministerens afvisning betyder en alvorlig svækkelse af produktionserhvervenes muligheder for at holde produktionsapparatet i takt med udviklingen. Arbejdspladser går tabt, og nye, som skulle have været skabt, bliver ikke etableret. Virkningen er i direkte strid med lovgivningens hovedsigte: at bidrage til forbedring af betalingsbalancen.

Vi har peget på det urimelige i at lægge afgift på produkter, der anvendes til socialt